

Onderaards spannend aardappelstuk

.....
jeugdtheater • recensie
Paulien Koopmans

Voorstelling: 'Habbo en Habbo gaan uit stampen'. Door: Eigen werk.
Regie: Cees Brandt. Tekst: Brian Meijers. Spel en muziek: Korneel Evers en Pieter Tiddens. Gezien: 28/11 LAKtheater, Leiden.
.....

Vaders zijn saai. Dat weet iedereen die met een vader te maken heeft (gehad). Sommige vaders gaan daarom de toffe peer uithangen. Berg je maar als ze met hun zogenaamde verrassing komen: een show met een mislukte tapdans-act of kinderachtig poppenspel met twee sokken. Wie zou zich niet rot schamen?

'Habbo en Habbo gaan uit stampen' is een grappige en absurdistische voorstelling onder regie van Cees Brandt.

Tegen een donkerbruin gronddecor van lappen stof tekent zich het bedompte leven af van twee aardappelen. Vader Habbo (Peter Tiddens), een conservatieve droogkoker, houdt alles het liefst zoals het is. Op wat ouderdomsprobleempjes na - rimpelbillen en een uitloper- heeft hij het goed samen met zoon Habbo (Korneel Evers). Maar zoonlief denkt daar anders over. Habbo junior gaat op zoek naar een 'warme' vriend.

Eigen Werk was al eerder in het LAKtheater te zien met 'Boerderijtoneel', een kleuter- voorstelling die moeilijk valt te overtreffen. Maar met 'Habbo en Habbo gaan uit stampen' doen Peter Tiddens en Korneel Evers een goede poging. Tiddens is een door de wol geverfde theater- en tv-programmamaker (Villa Achterwerk), en werkt als docent aan de Amsterdamse Kleinkunstacademie. Evers verwierf onder

andere bekendheid als één van de Bloeiende Maagden. Beide spelers bewegen zich met zichtbaar gemak tussen uitersten: platte humor, woordspelletjes, bluesliedjes, maar ze deinzen ook niet terug voor momenten van gevoelig theater.

En wie denkt dat het leven onder de grond niet zo spannend is, heeft het mis. Vader Habbo wordt bijna opgepeuzeld door een mestkever. Zoon Habbo sluit vriendschap met een worm. Maar vooral de ontwikkeling die vader en zoon doormaken, geeft het stuk echte inhoud. Want al vindt vader Habbo de regenworm maar een stomme 'stofzuigslang' of 'rioolpijp', stukje bij beetje komt hij tot het besef dat hij zijn zoon niet voor zich zelf kan opeisen. En daarin schuilt de moraal van dit verhaal: alleen door iemand de ruimte te geven, kom je uiteindelijk dicht bij elkaar.